

(המשך מעמוד 18)

פר הבן יצחק, היחיד במשפחה המסוגל לדבר:

„בא האיש, אמר לנו: אם אתם לא יוצאים מכאן במשך עשרה ימים, המשטרה תבוא אליכם ותוציא אותכם מכאן. אמר שביחית-המשפט אמר לנו לצאת. באו ולקחו אותנו אחרי כמה ימים למקום אחר, לידה של חדר. שמה נכנסים כל הזמן כל מיני ילדים וזורקים עלינו אבנים.“

תמורת „הסכמתם לפינוי“ קיבלה המשפחה — 20,000 לירות. הם נאלצו להימלט מהחדר שניתן להם, עברו להתגורר בר-חוב סמוך ליריתם הקודמת, עם מעט ה-חבילות שלהם: הפתילה עליה בישלו כל השנים, הכיסא העשוי קרשים, השולחן ה-מורכב ממיסע עם עץ על ארבעה קרשים. שניים רחמנים הקימו להם סככה קטנה להגנה מפני השמש והגשם. עם כל משב רוח, מאיימת הסככה להתמוטט.

אוי ואבוי לטייפל. השבוע — שבו עיים ימים מאז החלו בני משפחת קרקסון מתגוררים בחוקי, במזג-האוויר הנוכחי — הגיב מרדכי שווצמן, דובר עמידר: „הבעי-ייה ידועה. נתנו למשפחה אפשרות לבחור דירה לעצמה. ובכלל, הם חתמו מרצונם הטוב על נכונותם לפינוי. אבל אנתנו נט-פל בבעייה. כרגע, אין לנו דירה.“

„אבל כרגע הם מתגוררים בחוקי. כבר שבועיים!“
„זה בסדר. אנתנו מטפלים בבעייה.“
„אין איפשרתם להם לבחור דירה, כש-אין בידכם דירה, לדברך?“
„אנתנו מטפלים בבעייה.“

פגשים

ערב שקט

של שוד וחטיפות

יעקב נעים ושלמה מלכיאלי שניהם בני 17, שניהם תושבי סלמה ג', במזרח תל-אביב — השתעממו. כדי להפיג את השו-עמום — יצאו אל רחובות רמת-גן הנוצצים. היה זה בילוי מיוחד במינו.

הבילוי התחיל כשהשניים נתקלו במכונית הילמן שנשארה חן בעיניהם. לחציצה פה, משיכה שם — והם כבר בתוכה.

עכשיו שהיתה להם מכונית — היה צו-רך לעשות איתה משהו: „בוא נעשה מכה.“ הציע שלמה.

ידדה מבריחה שורדים. ברחוב עז-זיאל ברמת-יצחק היתה עדיין המכולת של שמואל ברדה פתוחה. יעקב ושלמה לבשו על פניהם כובעי גרב — ציוד סטנדרטי לכל צעיר היוצא לטיול ערב — ויעקב יצא מן המכונית, ניכנס לחנות. כאשר אדון ברדה נשא ראשו, גילה לועו של אקדח — גם כן ציוד סטנדרטי — מכון אליו. הדמות רעולת הפנים ביקשה לדעת את מקום הקופה. ברדה הצביע, יעקב נטל את 150 הל"י שהיו בתוכה, והסתלק.

לאחר התחלה מעודדת זו — גם אם צנר-עה — החליטו השניים להרכיב מכה נר-ספת. אלא שבחנות המכולת של הינה קרינברג, נתקל יעקב בהתנגדות — מצד ילדה בת עשר. בתה של בעלת החנות. הגרב והאקדח, שחבה שזה פלוידי להצגת פורים. כאשר החבר שהשווד איננו גיקר, אלא שווד אמיתי, פרצה הילדה בצעקות-בו. אימים והשווד הנוראי נמלט כל עוד נפשו בו.

מענף המזון — לענף הפדסטיק. הכניסולן לימד את השניים לקח. הם החליטו לעבור לענף אחר. אשה שחלפה ברחוב, ארגז עור יפה על זרועה, נראתה להם ב-דיוק מה שהם צריכים. אצל יעקב ושלמה, מהחלטה לביצוע זה צייקצאק. הם עצרו את המכונית, חטפו את הארגז — ועלמרו. היתה זו אכזבה נוספת. הארגז היה מלא גירות על שם לילה הולצמן — ומעט מאוד כסף. 50 ל"י מסכנות בסך-הכל.

הנחטפת הבאה, בלה איכלר, נתגלתה כקורבן יותר רציני. באכזבה גילה הצמד 140 לירות.

בזאת, החליטו שניים החלק הרציני של הבידור, והגיעו עת הבילוי. עם שכר עבד-דת לילם הסתובבו השניים בעיר, אכלו ושחו וביתרה התחלקו. הם נטשו את המכו-נית בפניה עיובה, והלכו לישון.

• השמת מטווס, מאחר שהנאשמים הם קטנים.

אמו של פעיל „מצפן“ מאשימה:

„ניצלו את בני

וזרקוהו לכלבים!“

א „נשי „מצפן“ ניצלו את בני, ו-אחרי שגמרו איתו, זרקו אותו ל-כלבים. הם לקחו ילד צעיר, חסר-סיון והב-נה, גילו את נקודת החולשה שלו, עשו לו שטיפת מוח, והשתמשו בו למטרותיהם. כשגמרו איתו, השאירו אותו ככלי ריק. ספק רב אם יצליח לשוב לחיים נורמליים.“

אייגוסו, השתלב יגאל במהירות לתוך קבוצות הסטודנטים הצרפתים השמאלניים ששהו אז בירושלים. סטודנטים אלו, ש-השתתפו במרד הסטודנטים המפורסם בצר-פת, נמלטו לישראל מאימת המשטרה ש-חיפשה אחריהם. הם היו מראשי פעולי המרד, שמאלנים קיצוניים ותיאורטיקנים מבריקים, ולא הת-קשו לשטוף את מוחו של הצעיר המאוכזב, לשכנעו להצטרף בישראל למצפן.

יגאל הופנט על-ידי אבותיו הרוחניים ה-חזשים. הוא ניתק עצמו מסביבתו הקודמת. כאשר ביקרה אצלו אמו בהודמנות, רא-תה כמו עיניה כיצד אסרו עליו חבריו ל-שוחח איתה — והוא נשמע להם! „הם היפנטו אותו ממש, שינעו אותו לוותר על המשפחה, על חבריו, על תוכניתו ל-מוד באוניברסיטה.“ יגאל השתעבד ל-אלכוהול, סירב לשמוע לתחנוניהם של קרו-

— אמו —
היסחפות ל„מצפן“

עד לאחרונה היה יגאל נוח מוכר כאחד הפעילים הצעירים של חוגי מצפן בירושלים. לדברי מקורות מוסמכים היה זה הוא ש-עשה את רוב עבודות הכתיבה והציור ש-שימשו את הפנתרים השחורים. למרות גילו הצעיר (20) מצטיין יגאל בכתיבה ובציור, וגם בשתיית אלכוהול.

צה"ל
דחה

ב שתייה, ובהיסחפותו לשורות מצפן, מאשימה אמו את צה"ל דווקא. כשהגיעה שעתו של יגאל להתגייס, לפני שנתיים וחצי, היה גובהו 1.80 מטר, ו-משקלו 42 קילו. צה"ל דחה את גיוסו ב-חצי שנה, אחר בשנה נוספת. דחייה זו, היא שהביאה להידרדרותו, טוענת אמו.

עד אז, היה יגאל חסיד של רעיון ארץ-ישראל השלמה, חלם להתנדב לצנחנים. הוא בוגר תיכון בבאר-שבע, למד גם במקביל שנתיים באקדמיה לציור, כשהוא מצטיין שם. גם תערוכות שעשה וזו להצלחה ניכ-רת, והוא הוכר ככוכב עולה בתחום הציור בארץ. עם דחיית גיוסו, נשלח על ידי ה-הורים להמשך לימודיו בבצלאל בירושלים.

אלכוהול
ובטלה

א לא שב„בצלאל“ הוא החזיק מע-מד שליש אחד בדיוק. מתוסכל בגלל

בים וחברים לנטוש את דרכו, חי כספיל, בלי לעבוד למחייתו. על הכסף שהוריו המשיכו לשלוח לו.

חסרי
מצפון

ר משפחה שלדחה את תצלומי ציוריו של יגאל לאקדמיה לאמנות שבשטוט-גארט, גרמניה. על-סמך התצלומים בלבד — התקבל יגאל, והאקדמיה שלחה לו את דמי הטיסה.

אלא שמשרד הפנים סירב להעניק לו דרכון. „או בגלל השתייכותו למצפן, או

פעיל „מצפן“ נוח — במקום צה"ל.

בגלל שתלוי נגדו משפט על החזקת חש"ש, מספרת האם המאוכזבת. אף יותר מש-ש אפה לקדם את דרכו האמנותית של ה-ילד, קיוותה כי נסיעתו לגרמניה תשחררו מחיבוכם הנורא של רעיו. „האנשים האלו הם חסרי מצפון.“ מטיחה היא בועם. „יג-אל היה חשוף, ללא שום הגנה, אחרי ש-

— וציורו „פגשים“ במקום ציור, אלכוהול

נדחה גיוסו. התבייש בזה בפני חבריו ל-מחזור, שכולם, כולל הבנות, גיוסו. ציירי הנפשות האלו קפצו על המציאה.

מדוע ניתק לאחרונה המגע בין יגאל ל-מצפן — אין האם נכונה לפרט. יגאל עצמו אמנם טוען שהוא זה שעזב את מצפן, אולם לדברי האם, הם אלו שהוציאו אותו משורותיהם.

מה שלא מנחם את האם במיוחד. כי יגאל נותר שבר כלי, אינו מסוגל לחזור למסלול החיים הנורמלי. „הוא ממשיך לש-תות ולהידרדר שם בירושלים, ואין אף אחד שיכול לעזור לו — מלבד הוא עצמו.“ מתייסרת האם. „אבל הוא עצמו — איננו רוצה.“

סקי, להציל את מה שניתן, אלא שהודאתו הפכה את התיק לחד וחלק. השופטים ה-מתווים יעקב גביוון, שולמית ולנשטיין ואברהם חלימה דנו אותו לארבע שנות מא-סר, מתוכן שתיים חופפות מאסר-על-תנאי קודם, על עבירות דומות.

ידידו שלמה, לעומת זאת, דווקא כפר באשמה. עורך דינו, משה אלוני, ביסס את הגנתו על העובדה כי איש בעצם לא זיהה

שיו — דהיינו, שבע חטיפות ארנקים. החוקר כתב, יעקב חתם, וניפנה לצאת ל-עבר הניידת שתיקחהו לבית-המעצר באב-י-כביר. לפתע נעצר. „אוי, שכחתי! התנבל במבוכה בפני החוקר. לפני שבוע חטפתי עוד שני ארנקים, יחד עם החבר שלי שלמה מלכיאלי. כן, וגם שדדנו תנות מכולת. כן, וגם גייסנו לשדוד עוד תנות, אבל זה לא הלך. כן, נרמה לי שזה הכל.“

עדת ההפתעה. נוכח יושר-ליבו של יעקב, ניסתה עורכת-הדין שלו, נירה ליד-

(המשך בעמוד 26)